
Tim Marquitz & J.M. Martin
FURTUNĂ ȘI FOC

Tim Marquitz & J.M. Martin

Furtună şi Foc

versiunea în limba română

UNCRIS

AD 955

Insula Frei, Norvegia

Ceaţa sufoca lumina.

Bard strângea coada toporului precum un om ce se îneacă o bucată plutitoare de lemn. Degetele îi zvâcneau, pe piele simţea mii de împunsături de foc, amorţeala îl cuprindea neîndurătoare, în timp ce se târa prin ţinutul arctic. Sângele duşmanilor săi – *austmann*ii pe care-i întâlnise pe câmpia de la Rastarkalv – îi picura de pe mâini şi acoperea strălucirea lamei, iar hainele ude făceau să-i fie şi mai frig, dar gustul înfrângerii lui Eiriksønnene domina aerul îngheţat.

Bard îl urmase în luptă pe tânărul său rege, Harald Greycloak[1] (*mantie cenuşie*), şi acum se întreba dacă-l va întâlni curând pe tatăl lui Greycloak, regele Erik Bloodax[2] (*secure însângerată*), în sălile de ospeţe din Valhöll[3].

Ei au fost copleşiţi de forţele lui Haakon, şi mai ales de incantaţiile detestatelor vrăjitoare *völur*. Şi, deşi Bard a ucis atât de mulţi războinici încât îl dureau braţele, un val învârtejit de ceaţă cenuşie s-a năpustit asupra lor, luându-i de gât ca nişte gheare. Şi-a ţinut respiraţie de teamă ca această magie neagră să nu-i înece plămânii.

Vrăjitorie, asta a fost. Urmarea unei incantaţii şamanice (*galdr*). Şi Bard a căzut în genunchi, strângând din dinţi împotriva ceţei. Dar aceasta îi mângâia buzele sfidătoare, ca un sărut periculos. Ştia că nu va mai trece mult timp până ce va trebui să o înghită, şi se temea că ceaţa îi va lăsa trupul fără viaţă. Va ajunge sufletul său în Sălile de Aur? Sau *norn*ele[4] i-au hărăzit o altă soartă? Chiar dacă şi-a cam câştigat dreptul de a fi un războinic în viaţa de apoi, cum ar putea Odin să accepte o ofrandă atât de săracă?

Până acum, Moartea l-a lăsat neatins pe Bard. Chiar şi când armatele se confruntau în mijlocul înflăcăratelor incantaţii (*galdrar*) ale vrăjitoarelor, iar bestiile lui Haakon, venite de-a dreptul din adâncurile infernului (*Hel*), smulgeau carnea de pe oasele fraţilor şi surorilor sale de arme, Bard a ştiut că

---

[1] Harald II Greycloak (c. 935 - c. 970) - rege al Norvegiei din dinastia Fairhair. Porecla 'Mantie cenuşie' vine de la o manta din blană de oaie primită în dar (se poate spune că a fost unul dintre primii *fashion influencer*).

[2] Eric Haraldsson (poreclit Bloodaxe/blóðøx) a fost un conducător norvegian din sec X.

[3] Valhöll/Valhalla – în mitologia nordică, este o sală enormă aflată în Asgard, sub stăpânirea lui Odin. Jumătate din războinicii morţi în luptă sunt duşi aici de către valkyrii, cealaltă jumătate ajungând pe câmpia Fólkvangr a zeiţei Freyja.

[4] Norn/nornir – fiinţe mitologice – femei – care conduc soarta zeilor şi a oamenilor (în mitologia nordică).

nu e nimic onorabil într-un asemenea sfârşit – doar o pierdere în liniştea rece, uitată de zei.

Nu.

Cuvântul îi umplea capul.

Nu. Se întărea la fiecare şoaptă a ecoului.

Nu. Nu va muri datorită perfidiei vrăjitoarelor lui Haakon Haraldson[5], ale căror orori au ucis astăzi atât de mulţi. Nobilii războinici nu vor întâlni Moartea în genunchi. Bard şi-a întărit strânsoare pe topor, s-a ridicat şi a continuat să înainteze.

„*Nu!*”, a gâfâit printre dinţii strânşi. Nu conta în ce direcţie mergea. Vuietul familiar al mării se pierduse demult în depărtare. Doar ceaţa cenuşie îi împresura simţurile, iar în îmbrăţişarea ei, cu duşmanii aflaţi peste tot în jur, orice direcţie era la fel de bună ca oricare alta.

Muşchii îl dureau, încheieturiile pocneau. Iarba uscată era alunecoasă sub încălţări, dar înăbuşea zgomotul paşilor în timp ce înainta cu grijă. Bard blestemă zgomotul trecerii sale, pentru că din ceaţa înconjurătoare nu răzbătea decât linişte. Păianjeni de teamă îi alergau pe spinare. Un întreg trib de *jötnar*[6] s-ar fi putut strecura în faţa sa, iar el habar nu ar fi avut. Nu în această întunecime. A înghiţit cu greu la acest gând; apoi a continuat să înainteze pas cu pas.

Bard a mers cam cât o mie de bătăi de inimă, ţinând strâns toporul, furios, cu ochii îngustaţi, căutând pe cineva – ceva – pe care să-l ucidă, până când din ceaţă s-a materializat o umbră, apoi alta, şi încă una.

Stânci cu *rune*.

Bard a lovit-o pe prima cu piciorul pentru a testa dacă este reală. Cu grijă şi-a trecut mâna peste suprafaţa sa gravată. *Futhark*[7] ieşeau în relief din netezimea pietrei. Mintea sa desluşi clar, înaintea ochilor, înţelesul inscripţiei. Runele însemnau: *Onoare*. *Pace*. *Amintire*. Cuvintele cântau pe rând în vârful degetelor sale.

Haraldr Hárfagri ræisþi kumbl þausi æftiR Øyvind eR vaR – citi pe stânca cea mai apropiată, la fel de înaltă ca el.

---

[5] Haakon Haraldsson (c. 920-961) - Haakon Góði a fost rege al Norvegiei (934-961). Remarcat pentru încercările sale de a introduce creştinismul în Norvegia.

[6] Jötunn/ jötnar – fiinţe supranaturale din mitologia nordică*; risi, thurs, troll.*

[7] alfabetul Runic este numit *Futhark* – nume compus din primele şase litere ale acestui alfabet.

Harald Fairhair[8] *a ridicat aceste monumente în amintirea lui Eyvindr Cel Viteaz*.

Sângele îi pulsa în vene şi un blestem i se topi pe limbă. Ajunsese printre lungile movile-morminte ale lui Freiøya. Departe de locul unde căzuseră prietenii săi víkingr, locul de îngropăciune era un reper sumbru, unde se rugase să nu ajungă niciodată; totuşi, pe aceste meleaguri sfinţite, îi revenea speranţa.

Cine altcineva decât un nebun ar căuta pe cineva viu într-un mormânt?

Cu ceva ani înainte, din cânturile lui Eyvindr[9], Bard aflase istorisiri despre uciderea cu propria sa mână chiar a fraţilor lui Harald Fairhair, la porunca a însăşi regelui Norvegiei. Bard a pufnit pe nas, dar nu a mai zăbovit – avea nevoie de un adăpost mai acătării decât aceste pietre blestemate, un fel de sanctuar înainte ca *völur* ale lui Haakon să-şi cheme ceaţa înapoi şi să-l lase descoperit.

Fantomele înaintaşilor duşmanului său bântuiau prin aer. Bard le putea simţi prezenţa pogorând asupra sa atunci când a încălcat hotarul străjuit de pietre. Cu răsuflarea tremurătoare şi-a cerut, mormăind, iertare pentru această profanare. Nu avea nici o intenţie să pângărească acest loc de odihnă veşnică, dar Bard trebuia să meargă înainte, pe aici, dacă voia să rămână viu. Morţii se vor putea întoarce curând împotriva sa.

Părea o faptă imposibilă. Colinele mortuare se întindeau dezolante înaintea sa, dar chiar când începu să dispere că ar putea fi prins acolo pentru totdeauna, mâna sa întinsă s-a lovit de ceva solid. Şocul loviturii şi răceala i-a provocat o durere ce s-a răzpândit până în adâncul oaselor, dar a ignorat-o şi a examinat obiectul. Marmură netedă. S-a apropiat puţin şi forma unui războinic s-a dezvăluit din ceaţă, înălţându-se deasupra sa. Lui Bard aproape că i-a sărit inima din piept, dar raţiunea a învins repede. În calea sa se ridica măreţ monumentul unui rege *víkingr*. Să fie acesta monumentul lui Harald însuşi?

Bard a răsuflat încet, reţinându-şi un râs nervos, apoi a înţepenit la auzul unui unei şoapte înăbuşite în iarba udă din spatele său. S-a lăsat pe vine când un vârtej de fum şi oţel a vâjâit pe deasupra capului său, izbind într-o statuie din care a spulberat aşchii de piatră.

Prin negură s-a ivit forma vagă a unor încălţări; Bard s-a retras lovind cu toporul în direcţia de unde credea că vine inamicul spre el. Metalul a şuierat, urmat de un geamăt. Lovitura şi-a făcut treaba. Încălţările s-au dat înapoi, abia

[8] Harald I Fairhair (c. 850 - c. 932) – primul rege al Norvegiei (c. 872-930).
[9] Eyvindr Finnsson - poet (*skald*) norvegian din sec X.

vizibile, iar Bard a înaintat repede ca să nu piardă urma. Când a căzut la pământ, atacatorul a scos un geamăt de durere. Bard s-a apropiat fără ezitare şi l-a prins cu mâna stângă de gât. A mormăit şi şi-a ridicat toporul ca să lovească din nou, dar braţul i-a înţepenit când a distins chipul familiar de sub el.

— Pe toţi zeii, Hilde, s-a înfuriat. Aproape că te-am omorât.

Şi-a luat mâna din gâtul femeii şi a coborât braţul cu arma.

— Nu fi chiar atât de sigur, a răspuns aceasta, cu un umor macabru în glas, şi i-a fluturat prin faţă două ţepuşe de oţel

El a rânjit bucuros când două umbre s-au apropiat – fraţii pe care i-a crezut morţi au apărut din ceaţă.

— Pe ea am găsit-o peste o iapă însângerată, cu capul spart şi creierii scurgându-i-se din craniu, s-a lăudat Devin, arătând către femeie. Dacă bătrâna' Hrimgerd[10] însăşi n-a putut să o doboare pe Hilde, mă-ndoiesc că un *fifl*[11] ca tine ar putea-o face.

— Cel puţin, aşa a spus ea, a adăugat Arndt chicotind.

Bard a râs uşurat şi s-a ridicat, trăgând-o şi pe Hilde în picioare. A îmbrăţişat-o scurt, la fel ca şi pe ceilalţi.

— Noi am crezut că eşti mort, i-a spus Arndt, bătându-l pe umăr; barba sa împletită era întunecată de sângele închegat.

Pe coiful metalic se vedea urma unei lovituri respectabile, iar o tăietură îi traversa nasul mare. Însă Brad îl văzuse pe războinic şi mai rău de atât.

— Şi eu la fel - Bard l-a bătut cu palma pe umăr. Şi eu la fel.

Se uită şi la ceilalţi; fiind separaţi de la începutul bătăliei, îl bucura apariţia lor neaşteptată şi şi-a simţit moralul ridicat de buna lor companie.

Hilde arăta aproape la fel ca atunci când au debarcat: părul lung, blond, era atât de strâns împletit încât era neatins de vântul rece sau de lupta amarnică împotriva ciudatei fiare. Ochi iei mari şi albaştri îl priveau în timp ce el o cerceta. Scutul îi atârna de braţ, iar pieptarul era mânjit cu pete purpurii de la cei ce au îndrăznit să o înfrunte – doar o uşoară urmă marca locul unde a lovit toporul său – dar nu se vedea nici o rană, în afara a două tăieturi superficiale care dovedeau că ea a dat mai mult decât a primit. Un zâmbet amuzat, abia vizibil, flutura pe buzele ei şi o uşoară roşeaţă îi colora obrajii pistruiaţi. Apoi s-a aplecat să-şi ridice sabia smulsă din mână de lovitura lui Bard.

---

[10] Hrímgerðr (Hrimgerdr sau Hrimgerd) - în mitologia nordică, este o femeie *jötunn*.

[11] Fifl (în vechea islandeză) – prost.

Acesta o privea, mulţumit că nu-şi împlântase securea în frumosul ei cap, pentru că era sigur că ar fi mâniat-o pe zeiţă, fără a mai aminti de mătuşa ei, Regina Gunnhild[12]. Privirea i-a trecut la Devin, un turingian subţirel care, cu sabia în mână, a înclinat scurt şi solemn capul către Bard. Trupul său o făcea pe Hilde să pară aproape masculină, dar Bard ştia câtă putere se ascundea în acest războinic călit în lungii ani de sclavie la vâslele unui *dromon*[13] bizantin, înainte de a fi salvat de cei de pe *drakkar*ele lui Bloodax. Trăsăturile ascuţite ale lui Dev se iveau din semiobscuritate precum cele ale unui vultur, abia umbrite de puful de pe bărbie. Îşi pierduse scutul pe undeva, dar chiar şi aşa nu părea cu nimic mai puţin aprig.

— Dacă nu găseam sanctuarul lui Óðinn, am fi ajuns în sala lui, spuse Hilde, cu un zâmbet fantomatic pe chip.

Un tunet s-a rostogolit undeva pe deasupra capetelor lor, ca o întărire parcă a celor spuse de ea.

Bard a încuviinţat, dar plăcerea reîntâlnirii cu tovarăşii săi scădea pe măsură ce reveneau la realitatea lor nefericită. Chiar dacă acum erau împreună, nu erau mai în siguranţă faţă de vrăjitoarele lui Haakon, decât fuseseră atunci când au fost despărţiţi.

— Corăbiile? a întrebat Arndt.

— Probabil că până acum, li s-a dat foc sau au fost lăsate în voia valurilor, spuse Bard. Suntem departe de ţărm.

— Atunci, fraţilor, nordul este tot ce avem. Spre nord, către ţărmul îndepărtat unde vom putea să ne reunim cu cei care au reuşit să se strecoare... ar trebui să fie unii.

Devin s-a rotit încet în jurul său, cercetând împrejurimile cu ochii îngustaţi.

— Sigur, ne-ar fi de folos să ştim în ce direcţie o fi acesta.

Hilde a mormăit aprobator, iar Bard s-a uitat şi el prin ceaţă, cu ochii către statuia neclară ce se ridica în apropiere. A lăsat să-i scape un râs tăcut, atrăgând atenţia celorlalţi.

— Dacă voi aţi fi statuia unuia dintre vechii regi, aţi privi către ţinutul din spatele vostru, sau către calea pe care vă mână spiritul?

---

[12] Gunnhildr konungamóðir (c. 910 – c. 980) – figură quasi-istorică ce apare în saga islandice ca soţie a lui Eric Bloodaxe.

[13] dromon – tip de galeră, cea mai importantă navă de luptă din marina bizantină din sec V-XII AD.

Hilde a rămas un moment nemişcată, urmărindu-i privirea, cu ochii strălucind prin negură.

— Către mare, a răspuns, zâmbind.

Bard a dat din cap.

— Atunci să ne rugăm ca străbunii lui Haakon să fi avut ceva minte în ţeste în zilele când au ridicat aceste pietre.

A urmărit braţul drept al statuii şi a arătat în direcţia către care indica.

— Se pare că avem calea, spuse Devin.

Arndt a ridicat din umeri.

— *Valkyr* ne va găsi indiferent unde ne vor zăcea hoiturile, aşa că, la drum, prieteni.

— Ce optimism, frate.

Hilde a chicotit uşor, dar nu a ezitat să o ia din loc, înaintând prin ceaţă.

— Staţi apropiaţi, a avertizat, deşi nu ar fi fost nevoie.

Bard şi ceilalţi o urmau îndeaproape, aproape călcând-o pe picioare. Fanfaronada lor îi încleşta limba, odată cu propria sa frică.

La fiecare pas se gândeau la trupurile îngropate sub picioarele lor, iar timpul a trecut pe neştiute în timp ce străbăteau necropola.

Tunetele detunau în ceruri, o serenadă sumbră ce le însoţea mersul neliniştit. Bard şi-a pierdut cu totul simţul direcţiei la numai 20 paşi după ce statuia s-a topit în urma lor, şi se ruga ca Hilde să ştie pe unde merge, dar nu-şi putea înfrâna neliniştea ce-i creştea la fiecare pas. Bard se aştepta ca *draugar*[14] - oasele înviate ale celor morţi demult – să se ivească din ceaţă, iar nările îi adulmecau după cel mai mic semn al inconfundabilei duhori de putreziciune. Se uita sălbatic în jur, sigur că simţea mai mult decât virulenţa morţilor asupra lor, abia atunci realizând că-şi poate vedea fraţii fără să facă vreun efort.

— Staţi, a şoptit, ridicând pumnul strâns.

Ceilalţi s-au adunat în jurul său, nedumeriţi. Hilde a înţeles prima ce anume îl preocupă.

— Se ridică ceaţa.

Zicerea ei părea să fie adevărată. Fuioarele cenuşii se subţiau, ridicându-se spre cerul care se lumina. Un vânt glacial începu să bată, luând locul dispărutei ceţi. Prin trupul lui Bard trecu un fior rece.

---

[14] draugr/draug – în mitologia nordică, o creatură moartă şi nu prea (stil zombi).

— Vor veni după noi.

Abia îşi termină vorbele când un şuierat gâlgâit a despicat aerul. L-au urmat încă o duzină. Strânse tare coada toporului, recunoscând ce anume se strecura către ei.

Prima dintre bestiile lui Haakon s-a ivit la marginea valului de ceaţă ce se retrăgea. Bard a rămas pe loc, deşi teroarea îl îndemnă să fugă. Cu un urlet, s-a năpustit asupra lor. Netede precum şerpii, creaturile lui Haakon erau supranaturale; li se spunea *nidhoggr*[15] - numele a venit de la sine în mintea lui Bard – şi se ridicau din adâncurile infernului. Şi chiar dacă ajungeau doar până la genunchii *víkingr*, s-au târât până la doar câţiva paşi distanţă, cu boturile sălbatice, ca ale unor urşi, deschise, arătându-şi rândurile de colţi ascuţiţi. Patru ochi albi ca laptele se holbau la el cu o răutate malefică, bulgări de ură ce răsăreau din craniul lipsit de păr al celei mai apropiate bestii. Multele ei picioare se agitau, iar ghearele ascuţite zgâriau cu zgomot pământul bătătorit.

O clipă mai târziu, bestia era peste ei.

Hilde a fost prima care le-a vărsat sângele. A izbit cu pavăza peste botul celei mai apropiate *nidhogg*, apoi şi-a abătut sabia asupra ei. Lama acesteia a pătruns prin oasele tari spărgându-i craniul şi retezând legăturile nenaturale cu această lume. Hilde a împins deoparte cadavrul cu piciorul şi s-a întors către următoarea bestie, dar Bard nu a mai putut să se uite; avea el însuşi cu ce să se lupte.

Cea mai apropiată *nidhogg* s-a ghemuit ca şi cum ar fi vrut să înainteze pe picioare, dar Bard a înţeles înşelătoria creaturii. S-a lăsat pe vine când bestia a sărit sus, asupra sa. I-a trecut pe deasupra capului, iar Bard a lovit-o cu lama securii. Aceasta s-a răsucit şi a căzut la pământ cu un zgomot dezgustător. Avea coastele şi pieptul zdrobite, se scutura agonic, iar ghearele sfâşiau aerul gol; dar nu era timp să se bucure de înfrângerea unui singur monstru.

Bard s-a dat înapoi câţiva paşi şi şi-a rotit toporul când o altă bestie şarpe s-a aruncat asupra lui. Oţelul şi osul s-au ciocnit, iar creatura s-a prăbuşit cu capul despicat în două. A treia bestie a lovit-o cu dosul securii şi a trimis-o gemând înfundat în iarbă. Bard respira rapid, privind din mişcare cum Devin seceră un trio de *nidhoggr*, sânge şi bucăţi de membre retezate zburând prin aer precum cuţitele unui jongler.

---

[15] Nidhoggr/Níðhöggr în mitologia nordică, un şarpe/dragon aflat la rădăcina *copacului lumii*/Yggdrasil.

Lui Arndt îi lipsea graţia lui Devin. Mormăia şi se încrunta în timp ce-şi rotea în arcuiri largi greaua sabie ţinută cu ambele mâini. Muşchii i se încordau sub pielea arsă de soare şi plină de cicatrice, pentru că războinicul îşi punea întreaga putere în fiecare lovitură. *Nidhoggr* cădeau sfârtecaţi la picioarele lui, din boturile deschise ieşeau urlete şi grohăituri, apoi se zvârcoleau încovrigându-se... şi mureau. Dar mulţi alţii veneau, de parcă ar fi ştiut că ferocitatea lui Arndt va însemna pierzania sa, atunci când forţa îi va slăbi.

Unul a dovedit că presupunerea a fost adevărată.

Arndt a lovit un *nidhogg* care s-a apropiat prea mult, dar mişcarea l-a făcut să dea înapoi, dezechilibrat. Înainte de a se putea repune pe picioare, bestia pe care o lovise de moarte l-a apucat de gleznă. Oasele au trosnit ca o creangă uscată, şi Arndt a ţipat. A ţipat iarăşi când talpa i-a fost smulsă de la picior, iar el a trebuit să „calce" pe ciotul din care curgea sângele. Războinicul s-a prăbuşit, dând peste cap ochii albi.

Bard s-a grăbit să străbată distanţa dintre ei, dar cu tot efortul său, a fost prea târziu. Arndt a încercat să riposteze când un monstru şi-a băgat botul în subsuoara sa. Un jet de sânge a ţâşnit din gâtul războinicului, pentru că creatura trăgea de tendoanele şi de muşchii tari ca rădăcinile lui *Yggdrasil*[16]. Pe pământ, sub Arndt, se aduna o baltă neagră.

Hilde a ajuns prima lângă el, şi a lovit cu sabia în gâtul *nidhogg*ului, ucigându-l înainte de a mai putea muşca încă o dată. Devin a venit din urma sa, curăţând locul de bestiile moarte ce zăceau în iarbă. Bard făcu acelaşi lucru de cealaltă parte, confruntându-se cu ultimii monştri care încă nu fuseseră doborâţi. A dat în ei, tăindu-i cu sabia până ce a fost sigur că erau morţi. Apoi s-a întors ca să vadă ce-i cu Arndt.

Războinicul căzut tremura cu gura căscată ca un peşte pe uscat şi cu privirea în gol. Hilda îl ţinea în braţe, dar era clar că el habar nu are de prezenţa ei. Când i-a întâlnit privirea, ea a dat din cap la întrebarea nepusă a lui Bard.

— E sfârşit.

Înainte ca Bard să poată răspunde, Hilde a tras lama sabiei peste gâtul lui Arndt, eliberându-l şi de restul de viaţă prin tăietura largă de sub barba împletită. Acesta s-a încordat, apoi a rămas nemişcat, fără să scoată nici un sunet.

---

[16] Yggdrasil – un imens arbore mitic care ocupă un loc central în cosmologia nordică în care conectează cele Nouă Lumi.

Cu toată moartea care-i înconjura, Bard s-a simţit cutremurat în spiritul său de războinic. Arndt a fost un luptător demn să ajungă în Sala de Aur a zeilor, şi a aşteptat un semn al venirii *valkyr*.

Hilde a aşezat capul lui Arndt pe pământ cu grijă şi respect, apoi s-a ridicat în picioare. Deşi mai rămăsese puţin timp înainte ca să-i găsească creaturile lui Haakon, Bard ştia că nu-şi pot părăsi fratele în acest fel. Poate că Fecioarele cu scuturi vor veni curând, poate că nu. Ei nu-l puteau reîntoarce în pântecele zeiţei, dar...

— *Lo, jeg ser her min far og mor*, începu Devin, luând hotărârea pentru ei.

Bard a tras aer în piept şi a dat din cap aprobator. Îl puteau onora pe Arndt în acest fel, şi a continuat să intoneze rugăciunea doar cu puţin mai tare decât o şoaptă:

— *Lo, nå ser jeg all min død slektningsbordsetning. Lo, det er mitt hoved, som er å sitte i Paradis. Paradis er slik vakkert, så grønn. Med ham er hans menn og gutter.*

— *Han kaller til meg, så fører meg til ham.*

Ultimele cuvinte s-au desprins de pe buzele lui Hilde, iar bard le-a repetat în minte. `*El mă cheamă, aşa că du-mă la el*.`

Când rugăciunea s-a terminat, Bard a luat sabia lui Arndt şi a pus-o în mâna mortului, cu lama peste pieptul larg... poate că va avea nevoie de ea în călătoria sa.

Apoi, fără alte cuvinte, supravieţuitorii au plecat la drum, lăsându-şi camaradul în urmă, înconjurat de cenuşiul ce se amesteca cu tonurile violete ale apusului de soare.

Bard s-a cutremurat, dar nu de frig. Privea în depărtare, la norii ce înghiţeau lumina şi ştia că au scăpat de ceva oribil... doar ca să dea peste altceva la fel.

Ceilalţi păreau să gândească la fel. Au grăbit pasul, profitând de ultimele urme de lumină pentru a ieşi din acest *mormânt* înainte ca întunericul să revină.

Abia ce au ajuns la bariera de pietre când soarele a dispărut din vedere, umbrele dansând ca o ofrandă adusă dispariţiei sale.

— Pe aici.

Şoapta lui Hilde a fost funia de care s-a agăţat speranţa lui Bard. S-au adunat mai aproape unii de alţii, în timp ce întunecimea înghiţea toate culorile lumii, până ce ochii strălucitori ai zeilor se vor deschide din nou. Urlete

îndepărtate se reuneau cu altele, corul prădătorilor apropiindu-se de bard şi ceilalţi care înaintau cu greu.

Cu toată dorinţa sa de mai înainte ca mai degrabă să moară în luptă decât în flăcările dezgustătoarelor *galdrar* ale vrăjitoarelor, a simţit că, mai mult decât orice, vrea să trăiască. Nu voia să piară pe această insulă de rău augur, menită să profaneze spiritul oricui ajungea pe ţărmul ei.

A strâns din dinţi şi a înălţat o rugă către ceruri, în numele lui Arndt, după care şi-a reluat marşul cu vigoare regăsită în paşi.

Ciudat, dar, mergând spre nord, pe urmele lor se auzeau sunete guturale. Orele treceau într-un târâş greu ca plumbul, cu frica încleştată de picioarele lor. Abia după ivirea stelelor, Bard a băgat de seamă că ceva foarte întunecat se contura în faţă. Şi-a oprit tovarăşii, arătând către forma care le tăia calea. Au aşteptat în linişte câteva momente lungi, dorindu-şi ca să priceapă ceea ce văd.

— Alt gorgan? a întrebat devin.

Bard a dat din cap, deşi celălalt nu-i putea vedea gestul pentru că se afla înaintea lui.

— Este un bordei.

— *Aye*[17], a confirmat Hilde, care, fără a-i mai aştepta pe ceilalţi, a înaintat din nou, cu Bard şi Devin pe urmele sale.

Puţin după aceea, stăteau ghemuiţi lângă bordeiul ridicat din pietre, cu urechile lipite de zidul rece. Nu răzbătea nici un zgomot. Bard a înaintat, dând roată bordeiului până i-a găsit uşa lăsată deschisă. Privi înăuntru, cu inima-i bătând nebuneşte, dar micul bordei era gol.

— Mai sunt şi altele, spuse Hilde din spatele său, arătând cu braţul întins.

Adevărat, vreo duzină de colibe asemănătoare erau răspândite în spatele celei dintâi, fiecare separată de spaţii mari cât lungimea a câtorva cai, pline de buruieni şi spini. Trecerea celor trei războinici nordici nu a fost întâmpinată de nici un fel de lumini sau sunete.

Bard a tras adânc aer în piept şi s-a apropiat de alt bordei, gol şi el. Apoi a trecut pe la fiecare, cu Hilde şi Devin în spatele său, dar nu era nimeni, nicăieri. Când şi ultimul bordei s-a dovedit a fi gol, Bard s-a întors către tovarăşii săi:

— Avem o şansă.

---

[17] aye – expresie din engleza veche (preluat din vechea 'norvegiană' – ey/ei); *afirmativ* / *da*.

— Să trăim sau să murim? a răspuns Devin, cu un zâmbet strâmb pe buze, dar fără nici o sclipire în ochi.

Hilde nu i-a băgat în seamă, gândurile deformându-i chipul. Bard i-a urmărit privirea şi a văzut fluturarea confuză a copacilor, departe, către nord. Frunzele lor dănţuiau în lumina slabă a stelelor, iar o şoaptă slabă ca un freamăt ajungea la urechile lui Bard.

— Eh, adică pădurea ar fi şansa noastră? a întrebat Devin. Mai bine sap o groapă şi aştept până dimineaţă.

Bard a fost de acord. Privi în spate la cea mai apropiată colibă şi se nelinişti de goliciunea ei, dar ispita unui adăpost era de neînfrânt, după lupta şi vântul care l-au secătuit până în măduva oaselor încă de când a pus piciorul pe insulă. Prinse privirea Hildei.

— Dacă ar fi să alegi...?

Ea oftă.

— Dacă *nidhoggr* bântuie în teren deschis, ca oile, aş prefera să simt soarele în ceafă înainte de a pune piciorul în pădurea de acolo.

— Atunci „groapă" să fie, spuse Devin.

Îi făcu semn Hildei să intre prima în cea mai apropiată colibă.

— N-aş fi crezut că noi trei o să împărţim acelaşi adăpost într-o noapte rece de iarnă. Să nu-i spui lui *faðir*[18] - îi făcu cu ochiul lui Hilde.

Ea a zâmbit, şi-a pus mâna pe platoşa de la piept şi a intrat înăuntru.

— Dacă încercaţi să vă cuibăriţi pe-aproape de mine, o să aveţi de-a face cu sabia mea, băiete.

Devin s-a uitat la Bard, ridicând o sprânceană.

— Nici o şansă, prietene. În noaptea asta să-ţi ţii mâinile pe sabia ta – i-a spus acesta, păşind în urma Hildei.

Râsul acesteia i-a întâmpinat, şi Bard a închis uşa trăgându-i şi zăvorul.

— La naiba cu ochii lui Freiøya[19]. Lasă-mă să-mi petrec ultimele ceasuri cu un burduf plin cu mied şi două muieri cu curu' mare, a mormăit Devin. Aş fi putut sta acasă, cu muierea mea, decât să mor aici cu mădularul tare între picioare.

Hilde s-a culcat în colţul cel mai depărtat de uşă, cu zâmbetul şters de pe buze.

---

[18] faðir – tată.

[19] Freiøya –nume a zeiţei dragostei, frumuseţii, a războiului şi a morţii din mitologia nordică.

— Frăţie, dacă ajungem acasă, ţi-o dau o seară pe Dragny.

— Capra ta pentru o noapte întreagă? Ce generoasă eşti.

Bard stătea lângă uşă, înăbuşindu-şi râsul cu mâneca. Securea o avea pe genunchi. Îşi sprijini capul de piatra rece a zidului, lăsând răceala acestuia să pătrundă în carnea-i înfierbântată. A clipit de câteva ori, apoi şi-a odihnit ochii. Vocile scăzute ale celor doi tovarăşi ai săi s-au stins, iar întunericul l-a învăluit.

• • •

— Vor ajunge curând aici.

La auzul vocii familiare, Bard a sărit în picioare, cu ochii larg deschişi. În faţa sa stătea Arndt. Sângele se închegase pe piept, iar rana de la gât se deschidea şi se închidea – o gaură neagră în pielea palidă, prin care parcă încerca să respire.

— Cum...? a întrebat Bard, abia reuşind să-şi mişte limba în gura uscată.

— Nu avem timp, i-a răspuns Arndt, atrăgând privirea lui Bard asupra feţei sale.

Acolo a găsit Bard răspunsul cerut: cum de putea să fie alături de el războinicul pe care l-a crezut mort.

Ochii de un albastru mai profund decât lacul Votka se uitau la el. Privirea lui Bard s-a cufundat în profunzimea lor abisală, tot mai adânc, cu fiecare clipă care trecea. Şi-a scuturat capul ca să-şi lepede slăbiciunea din membre şi s-a proptit bine pe picioare. Deşi privirea nu şi-a luat privirea de la Arndt, i-a evitat ochii, concentrându-se asupra nasului său mare.

— De ce ai venit?

— Copoii sunt liberi. Au venit după miros.

Mâna sa spectrală a arătat încăperea, întâi spre Devin, apoi spre Hilda.

— Fugi acum, dar fii atent la bălţatul cu blana tunsă.

— Arndt?

Vocea întrebătoare a Hildei s-a făcut auzită. Bard s-a uitat la ea cum se ridică de jos, apoi din nou la spiritul războinicului, doar ca să descopere că acesta nu se mai afla acolo. Doar un miros slab de praf de mormânt rămas în urma vedeniei.

Hilda a întins mâna în spaţiul unde tocmai se aflase Arndt, pipăind cu degetele aerul gol.

— A fost cu adevărat...?

Întrebarea a fost acoperită de urletul bestial care a făcut noaptea să se cutremure.

— Iadul necruţător, a bombănit Devin, venit alături de Bard şi Hilde. Ce-a fost asta?

— Trebuie să plecăm.

Bard şi-a luat toporul şi a dat să descuie uşa.

— Nu, l-a oprit Hilde, Nu putem doar să...

Dar Bard nu mai era atent la ea. Când morţii avertizau despre pericol, cei ce voiau să trăiască trebuiau să le asculte spusele. A dat bârna deoparte şi a deschis uşa, năvălind afară, cu toporul înaintea sa. Doar cătunul părăsit l-a întâmpinat, dar simţea că ceva îl înconjoară din întuneric. Făcea să-şi simtă pielea parcă cuprinsă de foc. A răsunat încă un urlet gutural, de data aceasta mai apropiat. Indiferent ce o fi asmuţit Haakon, va fi curând asupra lor. Când sunetul s-a stins, i-a auzit pe Hilde şi pe Devin mişcându-se îndeaproape în urma sa. S-a întors, dar ceva neclar dintr-o parte a sa şi instinctul l-au făcut să aleagă. Bard a rupt-o la fugă spre copaci.

Deşi întunericul era foarte dens, lumina stelelor le dezvăluia conturul. A alergat direct către ei prin terenul înierbat, fără a încerca să-şi ascundă prezenţa pentru orice vrăjitorie s-o fi ţinut pe urmele sale. Acum nu-l mai putea ajuta nici o manevră vicleană sau şmecherie. Tovarăşii săi l-au urmat, respiraţia lor grea arătând că ţin ritmul cu el.

Au ajuns la lizieră chiar în momentul în care *ceva* s-a prăbuşit în spatele lor. Lemnul s-a frânt precum oasele rupte, iar pietrele au trăncănit tare când au căzut la pământ după ce au fost spulberate din zidul bordeiului pe lângă care tocmai trecuseră ei. Pământul s-a cutremurat sub paşii lui Bard, dar nimic nu i-a încetinit alergarea nebunească. Se strecura în viteză printre copacii deşi, iar crengile şi frunzişul îl plesneau peste faţă, fiecare nouă zgârietură îmboldindu-l tot înainte.

— Pe aici, a strigat Hilde, depăşindu-l, picioarele ei lungi ducând-o mult înaintea lui Bard.

Apoi s-a aplecat şi a cotit spre stânga, iar Bard a urmat-o. L-a auzit pe Devin făcând în spate la fel. Treceau în goană pe lângă copaci, zdrobind humusul sub tălpi. Indiferent *ce* anume îi vâna, a rămas pe urmele lor, ţipete ascuţite, malefice, înfigându-se în spatele lor ca nişte pumnale ale terorii.

Ramurile se rupeau în ritm discordant, marcând înaintarea creaturii prin pădure.

Bard se uita în ceafa Hildei, părul ei blond fiind un reper prin întuneric, şi şi-a potrivit – pe cât putea – pasul cu al ei. Ea alerga de parcă însuşi Fenrir[20] se afla pe urmele lor, iar asta nu era departe de adevăr.

— *Lindwurm*[21]! a strigat careva, iar Bard a aruncat o privire peste umăr, la conturul monstrului enorm – pentru că, într-adevăr, era un *lindwurm* – o umbră şerpuitoare masivă care se strecura printre copaci şi zdrobea tufişurile în timp ce înainta, mârâind.

Bard a dat să o rupă la fugă, dar înainte de a putea să o vadă pe Hilde, sau să descopere unde se afla Devin în urma sa, s-a ciocnit cu ceva ce a lăsat să-i scape un urlet de durere – un urlet ieşit dintr-un gâtlej omenesc. Amândoi au căzut pe pământul tare, şi Bard s-a trezit lângă un bărbat echipat în zale, care purta blazonul Regelui Harald Bluetooth. Omul i-a aruncat doar o privire, apoi s-a uitat cu gura căscată la *lindwurm*ul care se apropia. Şi-a ridicat sabia şi coiful din iarbă şi a sărit în picioare.

— Aşteaptă! a strigat Bard, ajutându-se de topor ca să se ridice cu greu, însă omul a dispărut în întunericul pădurii.

Bard s-a luat după el, băgând de seamă că şi alţi războinici de-ai lui Bluetooth fugeau în aceeaşi direcţie. Către mare. Veniseră pe acest drum ca să se alăture luptei? Poate că fugeau pe aici imediat după lăsarea serii, datorită ceţii blestemate a vrăjitoarelor *völur*? Poate că marea era mai aproape decât credea el... poate că navele lui Bluetooth aşteptau.

Înainte de a-şi limpezi gândurile, atenţia lui Bard a fost atrasă de un strigăt. Un războinic fusese înşfăcat în fălcile uriaşe ale *lindwurm*ului. Când botul monstrului s-a închis, urletele omului au fost curmate. Bestia l-a înghiţit, cu capul înainte, sub razele albe ale lunii care o lumina. Pe trupul răsucit ca al unui şarpe se vedea capul unui dragon cu o coamă de ţepi albi. Cea mai mare parte a trupului monstrului părea alcătuită dintr-un amestec de bucăţi de *nidhoggr* hăcuiţi şi dâre de ţărână din morminte, iar pe ici-acolo ieşeau la iveală o grămadă de oase atât de la cei morţi demult, cât şi de la cadavrele celor abia căzuţi în lupte.

---

[20] În mitologia nordică, Fenris / Fenrir este un monstru gigant sub întruchiparea unui lup. El este cel mai mare dintre copiii lui Loki şi ai femelei-gigant Angerbrode.

[21] lindwurm/lindworm – creatură asemănătoare unui şarpe/dragon.

Bard a tresărit când cineva l-a strâns de umăr şi şi-a ridicat securea înainte de a vedea că Hilda şi Devin se aflau lângă el.

— Ce faci? l-a întrebat Holde, uitându-se la el ca la un nebun.

— Oamenii lui Bluetooth...

— *Aye*, a şuierat Devin. Haidem!

Făcu semn cu capul spre oamenii care alergau spre nord, sau aşa a crezut Bard.

— La pământ! a strigat brusc Hilde, îmbrâncindu-l pe Bard.

— Prea târziu. Ne-a văzut, spuse Devin. Fugiţi!

*Lindwurm*ul, i-a privit cu cele două perechi de ochi opalescenţi aflaţi în vârful capului solzos, şi a scos un urlet ca un nechezat. Din bot i-au căzut bucăţi din trupul războinicului sfâşiat, în timp ce se târa spre ei zdrobind puieţii de copaci şi arbuştii sub trupu-i masiv.

Bard s-a dat înapoi chiar în momentul în care botul *lindwurm*ului se închidea tocmai acolo unde se aflase el. A simţit curentul de aer şi duhoarea fetidă, la trecerea lui. Mâna lui Hilde a strâns-o ca o menghine pe a sa când l-a smucit după dânsa, dar Bard a ştiut că era degeaba. Din apropiere, *wurm*ul era pur şi simplu prea rapid pentru a fi depăşit, prea puternic pentru a fi confruntat. Dacă era să fie vreo şansă, aceasta se afla în puterea minţii, nu a muşchilor.

— Împrăştiaţi-vă, a strigat Bard, smulgându-se din mâna Hildei şi îmbrâncind-o într-o parte. Încercaţi să ajungeţi în spatele lui, să nu vă poată vedea.

Hilda s-a poticnit, ezitând, dar Devin păru să priceapă rostul îndemnului. Războinicul a sărit printre doi copaci crescuţi foarte apropiaţi, lăsându-şi camarazii să confrunte monstrul.

Bard nu i-a lăsat timp creaturii să aleagă între el şi Hilde. A ridicat o sabie aruncată pe jos de unul dintre oamenii lui Bluetooth şi a aruncat-o în bestie. A răsunat inofensiv când s-a lovit de solzii de pe capul *lindwurm*ului, dar şi-a făcut treaba. Hilde a fost uitată, iar *wurm*ul s-a dat înapoi scoţând un urlat înfricoşător, privirea-i roşie ca sângele fixându-l pe Bard cu fulgere de furie. Ghearele cumplite sfâşiau copacii, făcându-şi cale înspre el.

Dar Bard deja nu se mai afla acolo. În momentul când toată atenţia bestiei a fost asupra sa, el rupt-o la fugă. Pentru ca ei să supravieţuiască, trebuia să acapareze atenţia *lindwurm*ului. În timp ce fugea, călca apăsat, ţipa şi lovea

copacii. Respiraţia grea îi ardea gâtul în timp ce se forţa să alerge, cu monstrul pe urmele sale. Deşi fiecare pas era o mică victorie, în curând va fi peste el şi ştia ce-l aştepta.

Şi-atunci, drept înainte, a apărut o speranţă... nefericită.

Îngrămădite printre copaci, se ridicau din iarbă ca nişte ciuperci câteva duzini de coifuri metalice... soldaţi ai regelui Bluetooth. Aceştia au făcut ochii mari văzându-l că aduce *wurm*ul în direcţia lor. S-a ridicat un cor de blesteme şi s-a făcut haos, războinicii zbughind-o din calea lui Bard. Acesta nu putea să-i evite, aşa împrăştiaţi cum erau. A mârâit şi şi-a înfipt bine încălțările în pământul moale pentru a se îndepărta de acei oameni. Spera să găsească vreo râpă sau vreun loc în care să se pitească pentru ca creatura să treacă pe lângă el, nu să sacrifice oamenii regelui aliat.

Dar, evident, *nornir* aveau alte planuri. Piciorul i s-a împiedicat de o rădăcină şi Bard s-a prăbuşit cu faţa la pământ. Ţărâna i-a umplut gura şi i-a întunecat vederea. S-a rostogolit pe spate, ştergându-şi ochii, chiar când *wurm*ul se ridica deasupra lui. Din botul cu colţi ca nişte săbii, curgeau bale fetide. Bard şi-a ridicat toporul cu tăişul către *lindwurm*. Desigur că nu putea ucide creatura, dar o va tăia şi cresta atunci când va încerca să-l înghită. Nu, Bard nu se va lăsa devorat cu uşurinţă.

La fel simţea şi prietenul său thuringian, Devin din Nordhausen.

Războinicul s-a ivit dintre copaci şi şi-a abătut sabia asupra unuia dintre ochii palizi ai *lindwurm*ului. A înfipt-o până la mâner, iar creatura a urlat şi şi-a scuturat capul ca să scape de oţelul care a rănit-o. Când *wurm*ul s-a dat înapoi, Bard a sărit în picioare şi l-a înşfăcat pe Devin care rămăsese agăţat de sabia pe care se străduia să o ia înapoi.

— Fugaaa! a răcnit ard.

Devin aşa a făcut, dar creatura s-a sucit într-o parte. Înainte ca războinicul să se îndepărteze la mai mult de o lungime de braţ, *lindwurm*ul l-a înhăţat cu botul de piept. O cascadă de trosnituri ale coastelor a însoţit cumplita muşcătură. Devin a scăpat un ultim strigăt, apoi a tăcut, cele două jumătăţi ale trupului său bălăbănindu-se ciudat de o parte şi de cealaltă a botului creaturii. Lui Bard i s-a umplut gâtul de amar văzându-şi aşa fratele de arme, dar nu putea face nimic ca să-l salveze din colţii bestiei. Şi chiar dacă hotărârea îl va

bântui veşnic – indiferent cât va mai rămâne în Midgard[22]- Bard s-a întors şi a rupt-o la fugă, lăsând *lindwurm*ului trupul lui Devin. Înălţă o rugă către Alföðr[23] şi Hlórriði[24], urându-i numai bine pe calea sa, dar disperat că sacrificiul lui Devin nu a fost destul ca să-l scape pe Bard de monstrul diavolesc.

*Lindwurm*ul a scos un urlet ascuţit, şi Bard l-a auzit reluându-şi vânătoarea, copacii trosnind sub năvala sa.

Zgomotele parcă au aprins focurile lui Surtr[25] la fundul lui Bard şi l-au făcut să alerge cu toată viteza prin pădure. Moartea venea pe urmele sale, iar el nu putea face nimic altceva. Un războinic ar fi încercat o ultimă confruntare, dar trosnetul oaselor lui Devin răsuna în mintea lui Bard, iar mirosul pătrunzător al aerului sărat adus de vânt dinspre mare i-a dat aripi.

Atunci, vacarmul a sute de voci şi zăngănitul metalic s-au alăturat zgomotelor făcute de *wurm*. În faţa sa, copacii au lăsat locul unui câmp alb-gălbui. Soldaţii lui Greycloak şi ai lui Buetooth erau răspândiţi pe toată lungimea pajiştii.

Bard s-a oprit la marginea pădurii, dar nu s-a holbat la bătălie, chiar dacă în apropiere, un *nidhogg* aflat peste un om prăbuşit la pământ, scotea ţipete ascuţite în timp ce-i smulgea maţele, ci la viziunea stupefiantă a flăcărilor lacome care le devorau corăbiile lungi. Însăşi mânia lui Surtr se dezlănţuia printre navele învăluite de vălătuci de fum negru. Bard a urlat cu furie disperată. Calea către casă le era definitiv tăiată, pentru că Hakoon abătuse magia javrelor sale *völur* asupra flotei *víkingr*, distrugând navele dintr-o singură lovitură care le-a transformat în ruguri funerare plutitoare.

Inima lui Bard a fost năpădită de un val de tristeţe, dar bestia din spatele său nu i-a lăsat timp pentru jelanie. A năvălit dintre copaci cu un urlet sălbatic, cu sabia lui Devin încă înfiptă în ochi şi cu sângele războinicul mânjit pe bot. Pământul se cutremura sub paşii *lindwurm*ului, şi Bard a fost cât p-aici să se împiedice, dar teroarea i-a redat puterile. Îşi dădu seama că în fuga sa de bestie şi-a pierdut securea, aşa că, trecând pe lângă o grămadă se soldaţi încăieraţi, a

---

[22] Midgard - În mitologia nordică, Midgard este tărâmul oamenilor, traducându-se prin "lumea de mijloc", deoarece se află în mijlocul copacului Yggdrasil.
[23] Alföðr – unul dintre numeroasele nume ale lui Odin, zeul suprem din mitologia nordică. (https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_names_of_Odin)
[24] Hlórriði – unul dintre numele lui Thor, zeu din mitologia nordică. (https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_names_of_Thor)
[25] Surtr – este un *jötunn*. Va fi un personaj principal în timpul evenimentelor din Ragnarök, în bătălia împotriva Æsir; apoi va învălui Pământul în flăcări.

ridicat o sabie de jos, şi a înfipt-o într-un inamic care s-a întors asupra sa, dar apoi s-a oprit băgând de seamă că *lindwurm*ul s-a abătut asupra celorlalţi.

Războinicul s-a prăbuşit cu o ciudată expresie de uimire şi durere pe chip, iar Bard a zbierat şi a lovit un *nidhogg* care a sărit asupra lui, cu sabia plină de sânge în solzii monstrului. În urma sa, *lindwurm* lovea în grupurile de oameni precum furtuna turbată, aruncându-i în toate părţile sfâşiaţi cu colţii ascuţiţi şi ghearele.

Bard alergă mai departe, îndepărtându-se de *wurm* prin învălmăşeala bătăliei, croindu-şi calea cu sabia mai degrabă împotriva oamenilor, decât a monştrilor veniţi din adâncurile iadului. Plămânii îi suflau ca nişte foale; a lovit puternic în spate un războinic şi i-a smuls suliţa. Apoi a continuat să alerge către mare, acolo unde a văzut că *völur* făceau incantaţii ridicând spre cer mâinile vopsite în albastru, cu toiegele noduroase asmuțind tot mai mulţi monştri şi flăcări.

Dinţii îi clănţăneau la fiecare pas ce-l apropia de cercul de incantaţie. În spate auzea strigătele celor de-un fel cu el care erau doborâţi, dar nu s-a oprit, şi chiar în momentul în care a crezut că nu mai poate înainta, a simţit sub picioare nisipul plajei pe care-l spulbera în alergare.

Hotărât, şi-a pregătit suliţa.

Concentraţi pe ceea ce făceau, cele nouă *völur* n-au văzut nimic... până când a fost prea târziu. Suliţa s-a înfipt în pieptul uneia. Vrăjitoarea a icnit şi s-a prăbuşit în braţele celorlalte, trăgându-le la pământ într-o încâlceală de braţe şi picioare.

Când Bard a năvălit în mijlocul grupului, dar erau prea multe ca să se poată ocupa de toate.

A simţit o durere la spate, iar după o clipă, mirosul de carne arsă i-a umplut nările. S-a întors şi a văzut o *völva* singuratică ţinându-şi toiagul noduros întins în direcţia lui Bard. Din vârful acestuia izbucneau limbi de foc. A ţipat şi a încercat să le stingă de pe haine bătând cu mâinile, dar fără să reuşească. Sau alăturat şi alte *völur* la ceea ce devenise o bătălie. În mijlocul haosului, Bard a văzut o juma' de duzină de luptători. L-a recunoscut pe Haakon care-i conducea, iar „Bunul” Rege arăta către el cu sabia însângerată:

— Ucideți-l pe omul acela! le-a ordonat războinicilor săi, care s-au năpustit şi mai cu avânt către Bard, cu suliţele întinse.

Dezarmat şi cuprins de flăcări, Bard s-a întors cu spatele la atacatori şi la vrăjitoarele-demoni cu pielea albastră, şi a rupt-o la fugă spre mare, printre vârtejurile de foc. După câteva clipe, apa îngheţată i-a cuprins gleznele şi apoi genunchii. Valurile l-au învăluit, iar el s-a aruncat în mijlocul lor. Totuşi, flăcările au muşcat din carne, aburul sfârâind pe pielea sa înnegrită, dar Bard nu s-a lăsat copleşit. În apa mai adâncă, a înotat către larg până ce flăcările au fost acoperite. Nu mult după aceea, şi-a simţit braţele amorţite şi a fost nevoit să se agaţe de o rămăşiţă de lemn plutitor. A mai adunat şi altele pe măsură ce plutea printre resturile, disperat să aibă destule care să-i susţină greutatea la suprafaţă, pentru ca să-şi poată odihni braţele arse şi obosite, dar nu erau suficient de multe.

A obosit repede, braţele amorţindu-i în apa rece. Aruncă o privire spre ţărmul lăsat în urmă. Vedea *lindwurm*ul bântuind pe plajă, mărimea sa urieşească fiind redusă de distanţă, o umbră care se mişca delirant pe locul masacrului. Şi a mai văzut că războinicii s-au întors şi ei la măcel, iar *völur* şi-au reluat incantaţiile, mai puţin una dintre ele. Bard le-a urat fraţilor săi de arme să aibă parte de glorie în viaţa de apoi; cu siguranţă, li se va alătura şi el curând.

Privea cum insula Frei era înghiţită de întuneric. Cu fiecare val care îl îndepărta de ţărm simţea că-i creşte remuşcarea pentru bucuria înăbuşită pentru că a scăpat, şi imediat ce insula a dispărut în ocean, ultima rămăşiţă de putere s-a scurs din braţele sale.

Întunecimea l-a înconjurat. A tras o ultimă gură de aer minunat înainte de a se scufunda în adâncul mării.

Atunci s-a făcut lumină.

A deschis gura ca să le salute pe *valkyr*, dar s-a sufocat şi şi-a scuipat apa din plămâni. Braţe puternice l-a înhăţat. Durerea s-a răspândit prin vene, iar Bard i-a blestemat pe zeii care erau atât de cruzi şi nu-i scurtau agonia înainte de a-l duce în Valhöll.

Când, în sfârşit, a reuşit să întredeschidă ochii printre valurile de apă sărată, a văzut ochii mari, albaştri, şi obrajii pistruiaţi ai lui *valkyr* care l-a pescuit.

— Credeam că cele care-i adună pe războinicii căzuţi... trebuie să fie urâte, a bombănit cu un zâmbet abia vizibil pe buze. Cred că... am avut dreptate.

— *Aye*, i-a răspuns Hilde chicotind uşor, după care l-a tras sus pe pluta improvizată din resturi de scânduri. Iar eu am crezut că am prins un peşte pe care merită să-l păstrez.

Bard a tuşit şi şi-a şters colţul gurii de spumă.

— Se pare că ne-am înşelat amândoi, spuse şi-i strânse mâna plină ce băşici.

I-a răspuns cu o strângere fermă, rămânând amândoi tăcuţi în timp ce tunetele se rostogoleau deasupra lor.

La auzul lor, lui Bard i s-a strâns stomacul. S-a uitat peste umărul Hildei la norii întunecaţi care se învolburau deasupra lor, sufocând pâlpâirile zorilor în înaintarea lor cernită. Apoi la punctele negre ce se apropiau din depărtare, călărind valurile tot mai mari, către ei. Erau corăbiile lui Bluetooth sau ale lui Haakon? Vor afla foarte curând.

Bard a strâns mai tare mâna Hildei, adresând o rugă lui Aldaföðr. Copoii lui Óðinn mereu nesăţioşi şi lacomi să ucidă, încă nu au renunţat la vânătoare, iar sălile din Valhöll îi aşteptau în continuare pe războinici

SFÂRŞIT